

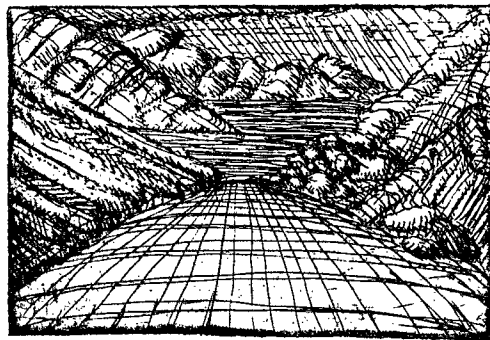
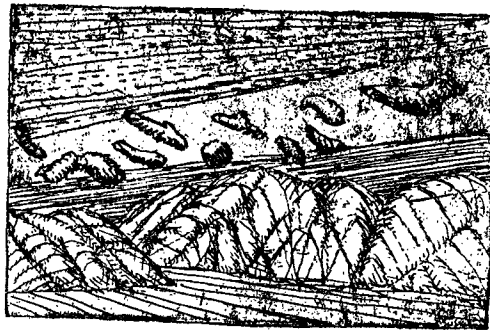
Om at tegne på Grønland

af Inge Lise Westman

En dag, en af de sjældne i Ikerasârssuk, med høj, dyb blå himmel, en af de dage, hvor fjeldenes skygger ligger som sorte afgrunde, sidder jeg på en sten i en brædal og tegner. Jeg har længe været optaget af arbejdet med at få dalens bund til at spænde ud til klippesiderne (dalen kan minde om landingsbanen til et fly, en tusind år gammel landingsbane, der er ved at forfalde), på én gang er det, som sker der noget i landskabet bag mig, forsigtigt kigger jeg omkring – ingenting at se – ingenting at høre. Jeg tegner videre en tid; igen den samme fornemmelse. Med ét kan jeg ikke blive der længere, må løbe afsted tilbage til bopladsen og menneskene.

Det er i slutningen af vores ophold i Ikerasârssuk. I 2½ måned har jeg hver dag gået alene i fjeldet og tegnet, uden panik, ja, nærmest nydt ensomheden, men med een gang er man blevet overvældet af landets storhed – det land, hvor fjeldene tager form af mægtige kroppe slebne og forvitrede – hvor man tror at passere en bunke nyligt skredne klippeblokke, der dog ved nærmere eftersyn må have ligget stivnet i den skridende bevægelse i mange år – det land der er befolket med væsner, der i det ene øjeblik er ræve, i det andet øjeblik har menneskelig skikkelse.

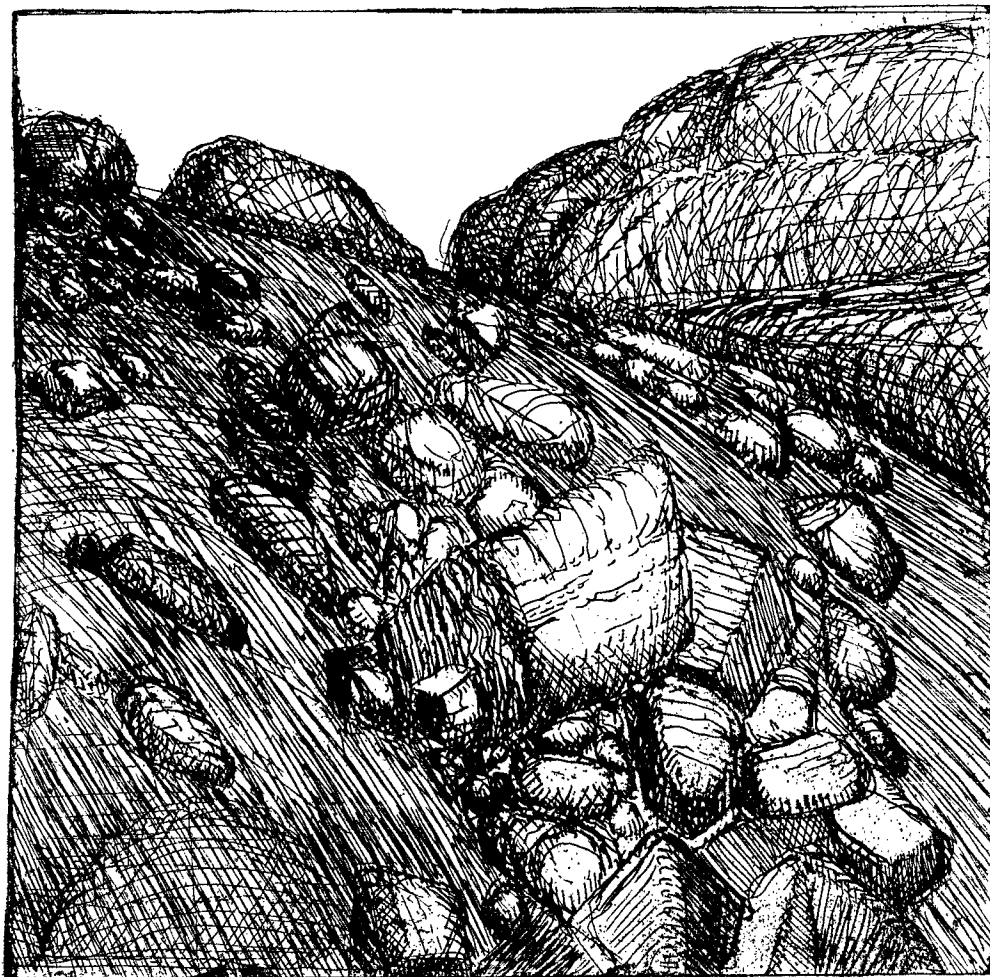
På baggrund af dette mægtige rum får fællesskabet med menneskene i husene på næsset en klar og meningsfuld betydning. Samspillet mellem mennesker og natur fremkalder en stemning, jeg kun har mødt på Grønland.

RADERINGER AF INGE LISE WESTMAN

TEGNING AF INGE LISE WESTMAN

RADERING AF INGE LISE WESTMAN